

nok, at Fremskridtspartiet kommer med det, det er slet ikke det. Men det var altså ikke særlig klart for mig ud fra det, som fru Kirsten Jacobsen sagde, om hun faktisk havde taget det for hold ind, som jeg nævnte i min ordførertale, nemlig om det er rimeligt, at for eksempel en minister, som går af – lad os så bare sige som 60-årig, 59-årig, det er ikke en så usædvanlig alder for en minister – i de næste 7 år sammen med sin pension kan have en milliongage, for eksempel i det private erhvervsliv.

Hvis jeg læser lovforslaget, sådan som jeg ser det, så er de altså ikke taget med, og det er jo sådan set en stor gruppe af folk. Det er en meget typisk alder for dem, der bliver ansat i erhvervslivet, efter at de har været ministre. De har så en lang periode dér, hvor de oppebærer pension samtidig med en høj løn, og det synes jeg ikke rigtig at fru Kirsten Jacobsen tager ind. Så det er mere sådan nogle overvejelser om, hvorvidt man nu også har fået de rigtige ting med i det her lovforslag, som jeg godt vil høre lidt om.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg beklager, at jeg ikke fik sagt det. Grunden til, at forslaget er skruet sammen teknisk, sådan som det er, er jo netop at undgå en debat og beskyldninger om, at det her var populisme og alt muligt. Det er faktisk en direkte overførsel fra de regler, regeringen selv har indført for borgmestre og for amtsborgmestre, og hvis et politisk flertal ville være med til at gøre dem skarpere – for det er det, hr. Bruno Jerup siger – så ville Fremskridtspartiets stemmer falde på det ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 49:

Forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1993.

Af Finansudvalget.

(Fremsat 15/11 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til anden (sidste) behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 37:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af entré på de statslige museer.

Af Bent Hindrup Andersen (EL) m.fl.

(Fremsat 7/11 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Ordningen med entré til de statslige museers faste samlinger blev indført i 1991, det vil sige, at det ikke er sket under den nuværende regering. Nyordningen omfattede Nationalmuseet, Statens Museum for Kunst, Tøjhusmuseet og Den Hirschsprungske Samling, idet de tre øvrige statslige museer under Kulturministeriet: Landbrugsmuseet, Jagt- og Skovbrugsmuseet og Ordrupgårdsamlingen i forvejen opkrævede entré ligesom i øvrigt hovedparten af landets museer.

Det, jeg siden som kulturminister har gjort og er ansvarlig for, er, at alle museer nu – det er

gennemført fra 1994 – kan anvende hele entréindtægten, hvor de tidligere afleverede halvdelen af provenuet til statskassen. En sådan ordning havde før kun Nationalmuseet og Statens Museum for Kunst fået i forbindelse med deres resultatkontrakter.

Vi kender vist alle de argumenter, der kan fremføres for og imod ordningen, så der er næppe for mig grund til at gennemgå dem her i detaljer. Men det kan måske være af interesse at fortælle om nogle af de erfaringer, som er indhøstet.

For det første konkluderede en rapport fra Amternes & Kommunernes Forskningsinstitut, der blev udarbejdet i 1992-93, at entréordningen ikke har afgørende betydning for besøgstallet, men at det afgørende snarere er, hvad museerne kan byde på i form af særudstillinger og præsentation af de permanente samlinger.

Der er således ikke noget, der tyder på, at besøgstallet vil stige væsentligt ved bortfald af entreen til de faste samlinger, således som forslagsstillerne går ud fra. Rapportens hovedbudskab var i øvrigt, at museerne skulle beholde hele entréindtægten, således at der blev en stærkere tilskyndelse til at øge besøgstallet. Dette blev gennemført i min kulturministertid.

Den anden ting, jeg vil nævne, er, at på de fleste museer er der en flydende overgang mellem særudstillinger og præsentationen af de faste samlinger, og flere steder er det forbundet med ganske praktiske vanskeligheder at opkræve en særlig entré i forbindelse med særudstillinger. Derfor har flere af museerne i dag en enhedsentré, der omfatter både de faste samlinger og eventuelle særudstillinger. En adskillelse af de to typer af udstillinger, som forslagsstillerne forudsætter, vil derfor næppe være gennemførlig på flere museer.

Opførelser over entréindtægternes størrelse viser som det tredje – og jeg tillader mig at henviser til svar til Finansudvalget i forbindelse med behandlingen af forslaget til finanslov for 1996 – at der for det enkelte museum er tale om beløb, som institutionen kan have glæde af, og som næppe kunne være skaffet ad anden vej.

Når forslagsstilleren uden videre foreslår kompensierende statslige bevillinger, må jeg naturligvis tage forbehold under hensyn til den aktuelle finanspolitiske situation.

Det må konstateres, vil jeg slutte med at sige, at museerne nu har indstillet sig på entréordningen, og at Kulturministeriet ikke har modtaget forslag fra institutionernes side om at ophæ-

ve ordningen. Det skal her nævnes, at hovedparten af landets museer jo *ikke* er statslige. Hovedparten er ikkestatslige, og de fleste af dem, der ikke er det, opkræver entré efter egen beslutning.

Når forslagsstillerne i lyriske vendinger nævner, at ikke blot hele befolkningen, men også folkeskolerne og børne- og uddannelsesinstitutioner bør have fri adgang til vor fælles kulturarv, er jeg nødt til at både nævne og understrege, at Kulturministeriets ordning forudsætter, at der er gratis- og rabatordninger for særlige grupper, og det er såmænd netop de grupper, der nævnes. Det drejer sig om gratisordninger for børn, for skoleklasser, for studerende i grupper, og det drejer sig om rabatordninger for pensionister, grupper og unge under uddannelse. Endvidere er der årskort for personer, der ofte besøger det enkelte museum.

Som politiker danner man sig naturligvis et indtryk af, hvad der er politisk gennemførligt. Uanset hvad jeg måtte mene om en entré eller ej, er entreen en realitet, og der er efter min nuværende vurdering ikke flertal i Folketinget for at ophæve den. Skulle der blive det, ville det jo være herligt.

Jeg anser således ikke Enhedslistens forslag for gennemførligt og kan derfor heller ikke støt det.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Den sidste bemærkning fra ministeren tolker jeg derhen, at man godt kan regne ministerens parti med i et flertal, for ministeren synes jo, det ville være herligt, hvis ikke entreen var der, og hvis man tager det for pålydende, synes jeg, det er en god melding.

Det andet er, at ministeren også siger, at museerne ikke ønsker det. Det er ikke det indtryk, vi har. Det er rigtigt, at museerne ikke har stillet forslag om, at entreen skal bortfalde, men det har jo, som ministeren siger, noget at gøre med, om der er et realistisk politisk flertal for det. Det er mig bekendt sådan, at Socialdemokratiet selv var med til at argumentere imod indførelse af entre på museerne, da den i sin tid blev indført. Så langt, så godt.

Så vil jeg godt sige, at der er en fejl, som ministeren helt rigtigt har fundet, i vores bemærkninger til forslaget, hvor vi siger, at man skal give gratis adgang til nogle grupper, der i forvejen har gratis adgang. Det er godt fundet. Det er rigtigt, at det er en fejl i vores bemærkninger til forslaget.

Men jeg forstår også ministeren derhen, at hvis det nu viser sig ved foretræde i udvalget eller ved høringer, at museerne ønsker forslaget gennemført, og hvis de kan argumentere for, at det både vil være med til at fremme besøget og måske også give en større spredning blandt dem, der kommer på museerne for at se de permanente samlinger, så vil ministeren gerne støtte det.

Jeg opfatter det ikke som et permanent nej, men sådan, at hvis situationen giver mulighed for det, vil ministeren godt støtte forslaget, og det synes jeg da er en udmærket ting.

Eva Fatum (S):

I Socialdemokratiet er vi af den opfattelse, at opkrævning af entré på de statslige museer er kommet for at blive. Lad mig i den forbindelse udtrykke tilfredshed med, at kulturministeren fra og med 1994 har gjort det muligt for museerne selv at beholde indtægten, hvor den tidligere regerings ordning gik ud på at dele entréindtægterne fifty-fifty mellem staten og museet.

Museer skal være en del af og et billede på samfundet, og de skal også være læreanstalter; de skal formidle den viden, de oparbejder. Samfundet har stadig en forpligtelse over for museerne, ligesom museerne stadig har en forpligtelse over for samfundet.

Det vigtige i forhold til prispolitikken er derfor, at vi sørger for, at de, der har særlig brug for museerne, også får en særlig ordning, og i den forbindelse er det værd at bemærke og holde fast i, at studerende, skoleklasser og pensionister stadig væk har mulighed for at benytte sig af de statslige museers tilbud enten helt gratis eller til en fordelagtig pris, ligesom der er mulighed for at købe årskort.

Der er ikke sket et nævneværdigt fald i antallet af besøgende på de statslige museer, siden de startede med entrébetalning. Det vigtige for museernes besøgstal synes derfor ikke at være entréprisen. Folk vil gerne betale, hvis de får en god ydelse.

Det vigtige er derfor, at museerne hele tiden følger med udviklingen, kommer med nye tiltag og formidler på en anderledes og medlevende måde. Vi skal understøtte sådanne tiltag, og vi skal værne om den viden og kulturarv, som vore museer gemmer på.

Entréindtægter giver museerne mulighed for at skaffe ekstra penge til diverse arrangementer. Vi skal understøtte, at også de faste udstillinger undergår en forandring og udvikling, således at besøgstallene kan komme endnu mere i vejret.

Med disse bemærkninger stemmer Socialdemokratiet nej til det af Enhedslisten stillede beslutningsforslag om afskaffelse af entréindtægter på statens museers faste udstillinger.

Ester Larsen (V):

Debatten om entré på statslige museer blev ført med megen energi for ca. 5 år siden. Jeg ser ingen væsentlig årsag til at gentage denne debat nu. Der er ingen faktiske forhold, der med rimelighed kan retfærdiggøre en gentagelse.

Venstre mener i dag det samme som da. Venstre kan således ikke støtte beslutningsforslaget.

Agnete Laustsen (KF):

Det har været glædeligt at konstatere, at den entréafgift, som blev gennemført i 1991, efter et kort fald i besøgstallet i øvrigt ikke har lagt låg på lysten til at gå på museum. Tallene er meget stabile – på visse museer endda stigende – og det siger egentlig meget klart, både at folk også fra udlandet ved, at det koster at gå på museum, og at museerne er blevet ansporet til at præsentere såvel de permanente samlinger som særudstillinger på en ny og spændende måde, som tiltrækker besøgende. Det er også en konsekvens af, at de nu selv må disponere over entréindtægterne.

Vi ser derfor fra konservativ side ingen indlysende grund til at støtte Enhedslistens forslag om ophævelse af entréafgiften, som vi ikke har beviser for skulle skabe barrierer for publikumsbesøg som anført af forslagsstillerne.

Det længste, jeg kan strække mig, er at forespørge kulturministeren, om man som lovet under møder i 1991 om takstordningen har overvejet det ønske, flere museer dengang gav udtryk for, nemlig om en ugentlig gratisdag i lighed med f.eks. Glyptotekets ordning.

Det kunne måske, også fordi flere museer har sat eller har ønsket at sætte entréen op, godt overvejes, både fordi museerne typisk har såkaldte svage besøgsdage, og fordi man dermed kunne imødekomme et behov hos en række interesserede, som ikke falder ind under de anerkendte gratis- eller rabatorrdninger.

Men som i øvrigt sagt: afvisning af Enhedslistens beslutningsforslag.

Margrete Auken (SF):

Jeg har altid syntes, at det var så ærgerligt med den dér entré, der blev indført. Når vi i dyrdomme betaler til museerne over vores skatter, fordi vi synes, det er godt at have dem – og det

er der nogle af os, der gør med stor glæde, for det er vigtigt for hele den danske erindring, både at vi har museer til gode udstillinger og til at varetage vores, ja, lad mig bruge ordet erindring igen – er det da ærgerligt, at man pålægger dem, der har tænkt sig at bruge dem, en afgift, havde jeg nær sagt.

Man siger altså, at det helst skal være sådan noget fy-fy-skamme. Det skal i hvert fald koste noget, hvis man skal ind. Man har jo ikke nogen problemer – som man f.eks. har det på teatre osv. – med at begrænse antallet. Det ville jo være håbløst på anden vis, og dér er det også selve udstillingen, som er det eneste, der ligesom giver noget. Her er der mange forskellige forpligtelser, og så er det da dejligt, når folk bruger tilbudene.

Jeg må da sige, at det godt kan være, at jeg tæller meget lidt i de her besøgstal, men jeg har da tidligere mange gange gjort det, hvis jeg var på byvandring med venner og bekendte eller på anden vis – jeg har også gjort det alene – at jeg lige stak ind omkring Nationalmuseet og kiggede på gyldne altre eller havde det dér med, at der var nogle enkelte ting, man lige skulle se på de klassiske udstillinger på Statens Museum for Kunst, og det vil sige, at man var der en halv time eller et kvarter eller 20 minutter, og det var dejligt at have det med i sin spadseretur, om jeg så må sige, igennem byen.

Så kan man sige: Har fru Auken ikke råd til at gøre det stadig væk? Jo, men det gør man altså bare ikke sådan lige og slet ikke, hvis man har en 3-4 andre med sig på slæb. Nu er museumsbesøg blevet noget, man sætter en dag af til. Nu skal familien på museum; så skal det store pædagogiske projekt sættes i gang, og nu skal det være sådan, at man ved, at det er det, hele dagen går med som i min barndom, når vi var afsted på Nationalmuseet med alle børnene fra landet. Der havde vi så råd til at gøre det, fordi vi kunne komme gratis ind på museet og sørge for, at der blev fortalt livligt undervejs.

Jeg synes, det eneste interessante argument, der har været fremført i dag, var det, jeg hørte lidt i den konservative ordførers tale, nemlig at museernes standardudstillinger var blevet bedre af det her, at det altså var det her, der havde gjort dem bedre. Det vil jeg egentlig gerne høre mere om, for det er selvfølgelig et argument, der bør gøre indtryk, hvis museerne har været så indtægtsorienterede ikke bare med deres særudstillinger, men også med deres standardudstillinger, at der først er kommet gang i den

nu. Det er ikke mit indtryk. Jeg synes ikke, at det er blevet specielt meget sjovere at komme der, efter at man nu skal betale for det, end det var før. Men det kan da godt være, og det synes jeg så, man skal undersøge en lille smule.

Så vil jeg deltage i hr. Bent Hindrup Andersens overraskelse over, at ministeren beklager sig over, at der ikke er et flertal, og så står vi jo her og giver hende et flertal. Hvis hun vil have det, er der et flertal. Og derfor er jeg selvfølgelig meget spændt på nu at høre den radikale ordfører, som jo har sådan et heroisk forhold til de her afgifter, for når ondt skulle være, så skulle det også være ondt; det var sandelig ikke radikal æde det her, men når man nu blev tvunget til det under den dér gamle, onde regering, så skulle det også være. Og derfor har man ikke villet have, at nogen skulle komme billigt fra at komme af med det igen. Jeg synes, at den bitterhed må have fortaget sig, sådan at man siger: Skulle vi nu ikke sørge for, at de her museer igen blev fælleseje og folkelig forlystelse?

Og så vil jeg da sige – skønt jeg er ked af at gøre det på nuværende tidspunkt, for jeg havde da egentlig håbet, at den her debat, som jeg synes skal holdes i gang hele tiden, for det drejer sig virkelig om den folkelige brug af vores kultur, sådan som den står til vores umiddelbare rådighed, når vi trasker rundt i byen – at man da godt kunne overveje at indføre en enkelt dag med gratis adgang; det er da en mulighed. Men det er klart, at det ikke er en mulighed, der imødekommer min spadseren rundt i byen-holdning. Den skal jeg til Grønland for at få lov at opleve nu, for det grønlandske nationalmuseum er nemlig åbent – de laver i øvrigt en masse sjove udstillinger deroppe – og dér smiler de glade til én og siger: Det er nemlig så dejligt, når folk kommer og ser det, at det vil vi gerne gøre alt for at de også gør nærmest af sig selv, når de nu går forbi.

Men det er lidt langt at tage til Grønland for at komme på museum, og det er jo ikke sådan, at man hver eneste gang kun vil se dét museum; man vil også gerne se både vores eget Nationalmuseum og Statens Museum for Kunst – bare for at nævne de vigtigste af dem.

Jeg husker Tøjhusmuseet som noget af det kedeligste i min barndom – jeg har ikke været der som voksen – men det kan da godt være, at det er blevet mægtig skægt, efter at der er indført bøder, havde jeg nær sagt, for at komme ind. Men det ville altså overraske mig lidt.

Men Glyptoteket har jo kunnet håndtere den dér dobbeltordning. Og det er da muligt, at det er den, man skal have igennem, hvis museerne skal være afhængige af de indtægter.

Men det korte af det lange er, at jeg synes, at kulturministeren skulle gå tilbage til god, gammel socialdemokratisk politik og lade det her være for folket og også for det folk, der bare kommer spadserende forbi og ikke vil bruge en hel dag på museerne, og sige til De Radikale, at nu har de udstået deres karenstid, og nu må de gerne komme med igen; så kan det godt være, at CD ikke vil gøre det til en mærkesag, og så har vi et flertal.

Dorit Myltoft (RV):

Da partiets ordfører i denne sag, fru Elsebeth Gerner Nielsen, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende synspunkter:

Umiddelbart kan det lyde som en god idé at afskaffe entré på de statslige museer. Baggrunden for at gøre det skulle i givet fald være, at det ville øge antallet af besøgende. En rapport fra Amternes & Kommunernes Forskningsinstitut konkluderer imidlertid, at entréordningen ikke har afgørende betydning for besøgstallet. Med andre ord: Hvorfor ikke tillade entréopkrævning, som jo giver museerne bedre økonomiske muligheder for at forbedre og formidle deres samlinger?

Jeg er selvfølgelig enig i, at skolebørn og institutioner skal have gratis adgang, men det har de jo også, idet Kulturministeriets ordning indebærer, at børn, skoleklasser og studerende i grupper har en gratisordning, mens pensionister, unge og studerende får rabat.

På den baggrund ser Det Radikale Venstre ikke nogen grund til for nærværende at afskaffe entreen på de statslige museer.

Kim Behnke (FP):

Spørgsmålet om, hvorvidt museerne skal opkræve kontingent, havde jeg nær sagt, skal opkræve entré eller kontingent eller have andre ordninger, er i virkeligheden efter vores mening ikke noget, Folketinget skal blande sig i.

Men Folketinget har jo allerede blandet sig, for et flertal her i Folketinget har besluttet, at man skal tvangsopkræve penge hos den dansk befolkning og via kulturministerens kulturpaver sidde og uddele disse penge til de museer, der opfører sig særlig pænt, og som taler særlig pænt om ministeriet og om ministeriets embedsmænd. Den form for statsstyring af vores kultur har vi jo i Danmark.

Og det betyder, at man på finansloven hvert år afsætter ganske mange milliarder kroner og tvinger befolkningen til via skatterne at finansiere også vores museer.

Det synes vi er en meget dårlig måde at gøre det på. Museerne bør alle være selvstændige økonomiske enheder, som har deres eget budget; de aftaler selv, hvilke indtægter og hvordan de vil have dem, og de afgør selv, i hvilket omfang de vil opkræve entré, om de vil lave kontingent- eller abonnementsordninger for folk, der ønsker at komme der særlig mange gange. Det skal være noget, som de selv afgør, og ikke noget, Folketinget skal træffe beslutning om.

Mange vil så hævde, at konsekvensen af det vil være, at det vil blive helt urimelig dyrt at komme ind på de pågældende museer, hvis ikke der er disse enorme statsubsidier. Det mener vi at der rundt omkring i den stor verden er så mange eksempler der modbeviser, at vi også tror, at det kan lade sig gøre i Danmark.

På et af verdens største museer, Museum of Modern Technology i USA, betaler man ikke noget for at komme ind – der er fri adgang, der er fri entré – men rundt omkring på museer er der så nogle glasmontrer, hvor man, uanset hvilken valuta folk nu har på lommen, beder dem om at give donationer til museet. Og folk er så begejstrede for det, de ser, når de kommer en tur rundt på det store museum, at de er parat til at tømme lommen for udenlandsk valuta eller knitrende dollarsedler, eller hvad man nu har på sig, og det, man driver det museum for, er de indtægter, som folk giver helt frivilligt.

Det kan lade sig gøre at drive endog meget store museer på den måde, men det kræver selvfølgelig, at de danske museer, som vælger den fremgangsmåde, tilrettelægger deres udstillingsvirksomhed på en sådan måde, at folk synes, det er interessant at komme der.

Jeg ved fra min egen hjemby, Århus, at det jo indimellem lykkes for Aarhus Kunstmuseum at opsætte nogle udstillinger, som er så eftertragtede, at folk ligefrem står i kø, hvor man har læserbrevskampagner i avisen, hvor folk beklager sig over, at udstillingen ikke kan få lov til vare noget længere, og hvor folk hjertens gerne betaler entré for at komme ind og se det pågældende, fordi det er interessant. Men det er jo altså også ofte udstillinger, som set med kunstkritikeres og kunstanmelderes øjne er underlødige og popkunst, og hvad man nu ellers bruger af tillægsord til at beskrive det, som publikum gerne vil se.

Vi mener ikke, at man skal snobbe på museerne, men man skal tilrettelægge sine aktiviteter efter det, der giver publikum og dermed også muligheder for entréindtægter eller indtægter på anden vis. Det kan også være, at museerne vælger at lave cafeteria, cafévirksomhed, som de tjener deres penge på. Det kan være, de vil lave plakatsalg, salg af postkort og andre ting og på den måde skabe indtægter. Det er ikke et anliggende for Folketinget at træffe beslutning om; det må være noget, de selv afgør.

Men det første og væsentligste skridt må være, at vi fjerner museerne fuldstændig fra finansloven og tilbagebetaler de penge til den danske befolkning, sådan at folk frivilligt og selv kan afgøre, hvilke museer de vil gå på, og hvornår de vil gå på dem.

En af de mest pudsigste oplevelser, jeg efterhånden flere gange har haft, har været at snakke med udlændinge, turister, som er på besøg i f.eks. København eller Århus, og som jo slet ikke kan forstå, at det er så billigt at komme ind at se danske museer. Det kan de slet ikke forstå, for de er vant til, at man alle andre steder i verden betaler en forholdsvis seriøs entré, når man kommer ind og ser en god udstilling. De spørger undrende: Hvorfor er det så billigt at gå på museer i Danmark? Og så må vi jo, eller må jeg jo fortælle dem, at det heller ikke er tilfældet, men at det er, fordi et flertal i det danske parlament har valgt at tvangsopkræve penge og på den måde lave en statsstyret kultur i Danmark. Det er klart, at det selvfølgelig gør indtryk på de pågældende, al den stund de jo er vant til, at i en lang række andre lande har man en fri og statsuafhængig kultur og en fri og statsuafhængig formidling af kultur, som museerne jo vedrører.

Vi kan af disse og mange andre grunde ikke støtte Enhedslistens beslutningsforslag.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne starte bagfra med bemærkningerne og først sige til hr. Kim Behnke fra Fremskridtspartiet, at vores forslag jo går i en helt anden retning, og jeg kan se, at vi har et helt andet syn på, hvad staten har af opgaver. Efter vores bedste skøn drejer det sig om ca. 250 mio. kr. om året, som man bruger til at få de statslige museer til at køre, og det synes vi er vigtigt. Det er en statsopgave at gøre det, og det er udmærket.

Det, vi så siger, er, at når vi nu bruger så mange penge på det, synes vi, at det er latterligt, at vi skal afskære nogle fra det, nogle, for hvem det trods alt er en udgift at gå ind på sådan et

museum, og som måske gerne vil ind at se udstillingerne.

Den samlede entréindtægt ligger på skønsmæssigt 10 mio. kr. om året, og dér er vores påstand så – det er ikke andres skøn, det er vores påstand – at det ikke er sikkert, at provenuet vil gå ned med de 10 mio. kr., hvis man sagde, at der var fri entré, for en stor del af entreen kommer fra særudstillingerne, og de er ikke omfattet af det her. Det kunne også godt være, at endnu bedre særudstillinger og endnu flere besøgende på de permanente udstillinger kunne gøre, at folk også ville gå ind på særudstillingerne, og derfor får man måske ikke engang et provenutab, når det kommer til stykket.

Men vores ærinde med det her er, at når man nu har så store investeringer, synes vi, at det er fuldstændig tåbeligt at blokere for, at nogle kan komme ind og se museerne. Entreen svinger mellem 20 og 40 kr. pr. voksen; det bliver trods alt for to voksne oppe i nærheden af 60 kr., og hvis man er en familie eller flere, der gerne vil ind sammen, er det en del penge, og i nogle situationer betyder det, at der i hvert fald ikke er tale om en særlig retfærdig adgang til statens samlede kunstskatte. Derfor mener vi – også ud fra et retfærdighedssynspunkt – at der bør være fri adgang.

Så siger Socialdemokratiets ordfører, at det ikke vil medføre større besøgstal. Det kan godt være, men det vil i hvert fald give en mere retfærdig adgang til museerne, at man ikke skal betale for at komme ind på dem. Jeg tror i øvrigt også, at det godt kunne være med til at øge besøgstallet. Det kan man jo ikke sige noget om.

Den anden kommentar, jeg vil knytte til det, er til Venstre. Der er jo ikke sket noget.

Venstre ved man hvor man har, når det drejer sig om museerne i hvert tilfælde. Der er ikke sket spor i de sidste 5 år.

Fru Agnete Laustens kommer med et forslag, som jeg synes ville være en udmærket ting at kigge på i udvalget, og som måske kunne være en del af en beretning om det her. Det var, at man i det mindste fik en gratisdag om ugen, sådan at man gav andre, der ikke har adgang til rabatorrdningerne, men som måske har samme økonomiske forhold, adgang til at komme på museerne.

Det er jo ikke sådan, at man som bistandsmodtager eller arbejdsløs nødvendigvis har de helt store penge at rutte med. Så jeg synes, at det var en udmærket ting, at man kunne samles om det som noget, der i det mindste kom ud af det.

Men det mest interessante politiske er jo De Radikale, og jeg forstod den Radikales melding sådan, at man ikke for nærværende ville være med til det. Så kunne man så spørge: Hvornår? Hvornår ville der være en chance for det? For det er jo oplagt, at sådan som det ser ud nu, vil der faktisk være et flertal for at fjerne entreen på museerne. Det synes jeg da er et interessant spørgsmål. Det kunne jeg godt tænke mig at spørge De Radikales ordfører om. Hvad skulle der til for, at det ikke længere hed »for nærværende«? Hvad skulle der til for, at De Radikale ville ændre deres opfattelse? Som fru Margrete Auken sagde udmærket: Deres karenstid må være udløbet.

Så vil jeg vende det om til kulturministeren: Er det sådan, at hvis De Radikale er lidt bløde i knæene i det her – sådan opfatter jeg indlægget; man var meget sympatisk indstillet over for det, men var det ikke »for nærværende« – at også ministeren var i stand til at bevæges på det her område?

Hvad skulle der til for, at ministeren kunne bevæges til at gå ind for forslaget, eller at Socialdemokratiet kunne bevæges til at gå ind for forslaget? Var det f.eks., at vi var med til at finde det provenu, der manglede? Eller hvad er det, det går på? Eller er det, hvis vi får en tilbage-melding fra museerne om, at nogle af dem gerne vil prøve det? Er det så på den måde, man kunne få et gennembrud på det?

Men som sagt mener vi, at det er urimeligt at fastholde en spærregrænse for statens museer, når vi i forvejen betaler 250 mio. kr., altså at holde en spærregrænse, således at de, der har de måske dårligste muligheder, ikke skal kunne få fri adgang til dem.

Så vi håber på en udvikling under udvalgsbehandlingen, og da jeg synes, at grænserne ikke er helt fastlåst til det her, kunne det godt være, at der kom et lille resultat ud af det.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg skal som svar på de to spørgsmål, der er blevet stillet mig, starte med at sige, at håbet beskæmmer ingen, heller ikke en kulturminister.

Fru Agnete Laustsen spurgte, om der siden 1991, da forslaget kom frem, er blevet overvejet nogle ønsker om en ugentlig gratisdag. Ikke det jeg ved af, men det kan jeg ikke helt afvise, og jeg vil meget gerne undersøge det. Man kunne jo tænke sig mange udvidelser af den gældende ordning: bedsteforældre med et barnebarn ved

hånden osv. osv. Det vil jeg naturligvis gerne svare på i den udstrækning, det måtte ønskes af Folketingets Kulturudvalg.

Til forslagsstilleren, hr. Bent Hindrup Andersen, der siger, at Det Radikale Venstre synes at være bløde i knæene, er mit svar: Jeg kender De Radikale som ganske hårde i filten.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om individuel boligstøtte. (Ændret mindsteudbetaling, ændret fordeling af boligydelseslån og -tilskud til ejere og andelshavere, udvidet personkreds for flygtningebestemmelser).

(Lovforslag nr. L 101).

Skriftlig fremsættelse af forslag

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg tillader mig herved for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om individuel boligstøtte (Ændret mindsteudbetaling, ændret fordeling af boligydelseslån og -tilskud til ejere og andelshavere, udvidet personkreds for flygtningebestemmelser).

(Lovforslag nr. L 101).